

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobkyně: **A. H.**

státní příslušnost: X

t. č. pobyttem X

zastoupena Mgr. Helenou Pindejovou, advokátkou

se sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2023, č. j. OAM-1031/ZA-ZA15-ZA19-2022,

takto:

I. Žaloba *se zamítá*.

II. Žalobkyně *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Předmětem sporu je zákonnost rozhodnutí, kterým žalovaný zastavil řízení o opakovaně podané žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Krajský soud se musel vypořádat s tím, zda skutečnosti, které žalobkyně uváděla v nové žádosti, týkající se zejména jejího psychického stavu, neměly žalovaného vést k opětovnému meritornímu posouzení této žádosti.

II. Rozhodnutí žalovaného a dosavadní průběh řízení

2. První žádost o mezinárodní ochranu podala žalobkyně v červenci 2019 spolu se svým (v té době) nezletilým synem a manželem. Německé orgány je předtím vrátily do Česka na základě dublinského nařízení.
3. V rámci pohovoru žalobkyně uvedla, že do Německa vycestovala v prosinci 2017 kvůli svému staršímu synovi, který se tam léčil s leukémií. V lednu 2018 ale zemřel. Její manžel se spolu s mladším synem proto za žalobkyni vydal z Arménie do Německa, aby mohli být na synově pohřbu. Po smrti syna měla žalobkyně vážné psychické problémy. Vedly k její hospitalizaci na psychiatrii. Dodnes užívá léky na uklidnění, protože má problémy se spánkem. O mezinárodní ochranu žádala, aby mohla navštěvovat synův hrob v Německu. Zároveň se obávala, že by mohla přijít i o svého mladšího syna, pokud by jej povolali do armády. Je přesvědčená, že za smrt staršího syna mohlo to, co zažil ve válce mezi Arménií a Ázerbájdžánem.
4. Žalovaný vedl o žádosti žalobkyně a jejího mladšího syna společné řízení. Rozhodnutím ze dne 17. 1. 2020, č. j. OAM-656/ZA-ZA11-ZA05-2019, žalovaný neudělil žalobkyni ani jejímu synovi mezinárodní ochranu. Toto rozhodnutí poté soud zrušil svým rozsudkem ze dne 10. 2. 2021, č. j. 41 Az 12/2020-31 („zrušující rozsudek“). Snahu žalobkyně být v blízkosti hrobu jejího staršího syna nepovažoval za relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Důvody zrušení původního rozhodnutí žalovaného se týkaly syna žalobkyně. Krajský soud vyčetl žalovanému, že si neobstaral dostatek informací o zemi původu týkajících se povinné vojenské služby v Arménii.
5. V dalším řízení již žalovaný posuzoval žádost žalobkyně a jejího syna, který mezitím nabyl zletilosti, samostatně. Rozhodnutím ze dne 9. 11. 2021, č. j. OAM-656/ZA-ZA11-ZA21-R2-2019-I („druhé rozhodnutí žalovaného“), žalobkyni opět neudělil mezinárodní ochranu. Konstatoval, že žalobkyně ve vlasti nečelila pronásledování, ani jí žádné nehrozí v budoucnosti. Ohledně snahy žalobkyně být poblíž synova hrobu žalovaný odkázal na zrušující rozsudek soudu. A ve vztahu k povinnosti mladšího syna nastoupit na základní vojenskou službu odkázal na samostatné rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu.
6. Žalovaný se zabýval také zdravotními problémy žalobkyně v kontextu humanitárního azylu a doplňkové ochrany. Nepovažoval je však za relevantní. S odkazem na žalobkyni doložené lékařské zprávy uvedl, že žalobkyně trpí těžkou depresivní fází s psychotickými příznaky. Její psychické potíže dosáhly vrcholu po smrti jejího syna, což vedlo k hospitalizaci. V Česku jí lékař předepsal lék Olanzapin. Podle zprávy z května 2021 se stav žalobkyně výrazněji nemění, halucinace jsou mírnější. Žalovaný vycházel z *Informace sítě místních lékařů pracujících v zemích původu* z dubna 2018, podle které je léčba psychotické deprese dostupná v několika státních i soukromých zdravotnických zařízeních zejména v Jerevanu.
7. Rozsudkem ze dne 20. 7. 2022, č. j. 41 Az 45/2021-27, soud zamítl žalobu žalobkyně proti druhému rozhodnutí žalovaného. Konstatoval, že žalobkyně v řízení nedoložila, že by její zdravotní stav byl natolik neuspokojivý, aby sám o sobě znemožňoval její návrat do Arménie. Kromě občasných návštěv psychiatra nevyžadovala žádnou specializovanou zdravotní péči, která by v Arménii nebyla dostupná. Rozsudek soudu později obstál i před Nejvyšším správním soudem, který usnesením ze dne 2. 11. 2022, čj. 7 Azs 228/2022-24 kasační stížnost žalobkyně odmítl pro nepřijatelnost.

8. V listopadu 2022 žalobkyně podala opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Uvedla, že trpí neurologickými a psychickými potížemi. Trpí bolestmi hlavy a celkově se cítí špatně. Tyto problémy má od úmrtí svého staršího syna. Navštěvuje psychiatra. O mezinárodní ochranu žádá, protože její starší syn umřel v Německu a ona chce být poblíž jeho tamějšího hrobu. Kromě toho nechce, aby jejího mladšího syna poslali do války. Chce zůstat v Česku, kde má manžela a mladšího syna. Manžel se o ni stará, bez něj nic nezvládne. V průběhu řízení žalobkyně doložila lékařské zprávy od psychiatricky z let 2020 až 2022 a z ledna a června 2023. Poukázala na to, že z nich plyne její závislost na péči syna a manžela. Rozdělení rodiny by pravděpodobně způsobilo zhoršení její nemoci.
9. Rozhodnutím ze dne 24. 7. 2023, č. j. OAM-1031/ZA-ZA15-ZA19-2022 („třetí rozhodnutí žalovaného“), žalovaný shledal opakovanou žádost žalobkyně nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Neshledal důvody pro nové posouzení žádosti. Žalobkyně totiž v řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu uváděla stejné důvody, pro které se nemůže vrátit do Arménie, jaké uváděla v předchozím řízení. Tyto důvody souvisí s její snahou být poblíž hrobu jejího syna, obavami z povolání druhého syna do armády a špatným psychickým stavem. Všemi těmito důvody se ale žalovaný již zabýval. Žádné nové skutečnosti, které by žalovaného měly vést k opětovnému meritornímu posouzení opakované žádosti, žalobkyně neuvedla.
10. K žalobkyní doloženým lékařským zprávám žalovaný uvedl, že v průběhu předchozího řízení doložila pouze jednu z nich (zprávu z května 2021 od MUDr. O.). Všechny lékařské zprávy však popisují onemocnění žalobkyně obdobně. Plyne z nich, že trpí psychotickou depresí s neurologickými potížemi, bolestmi hlavy a občasnými halucinacemi. Zprávy z neurologických vyšetření dokládají migrenózní potíže a skoliózu páteře. Podle žalovaného ale z těchto zpráv neplyne, že by došlo k takové změně zdravotního stavu žalobkyně, která by byla významná z pohledu možného udělení mezinárodní ochrany.
11. Závěrem se žalovaný zabýval také aktuální bezpečnostní situací v Arménii. Nedospěl však k tomu, že by se změnila do takové míry, aby představovala novou skutečnost podle § 11a zákona o azylu.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

12. Žalobkyně navrhla, aby soud rozhodl její žalobu společně se žalobou proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, kterou podal její syn. Tyto věci spolu věcně souvisejí, protože informace poskytované jednotlivými členy rodiny se navzájem doplňují a potvrzují. Od zahájení jednotlivých azylových řízení probíhají paralelně.
13. Žalobkyně namítá, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav a vydal nepřezkoumatelné rozhodnutí. Přípisem ze dne 1. 2. 2023 žalobkyně doložila souhlas, aby si žalovaný vyžádal podrobnější lékařské zprávy ohledně zhoršení psychického stavu žalobkyně v případě jejího nuceného vycestování. Tímto návrhem se ale žalovaný vůbec nezabýval a nevysvětlil proč. Pokud by lékařka vystavila zprávu o tom, že nedoporučuje vycestování žalobkyně, byla by to nová skutečnost a opakovaná žádost žalobkyně by musela být shledána přípustnou.
14. V řízení žalobkyně uvedla novou skutečnost spočívající v tom, že v Česku žije již čtyři roky a její zdravotní stav jí neumožňuje změnit stabilní prostředí. Tyto skutečnosti mají relevanci z pohledu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Toto ustanovení již sice současné znění zákona neobsahuje, ale žalobkyně podala žádost před nabytím účinnosti poslední novely, proto se na její případ vztahuje. Jeho smyslem je chránit soukromý a rodinný život cizince.

15. Judikatura dovodila, že se bude jednat zejména o případy, ve kterých jde o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah – nejčastěji dlouholeté manželství či dokonce rodiny s dětmi –, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého opuštění Česka. Vždy je třeba zvážit okolnosti konkrétního případu a posoudit, zda se výjimečně nejedná o případ, ve kterém by nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života byla právě již nutnost pouhého vycestování z Česka (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018-32, nebo ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012-28, a tam citovaná judikatura).
16. V případě žalobkyně jsou takovými závažnými okolnostmi právě azylový příběh jejího syna, jejich dlouhodobý pobyt na území Česka, závislost žalobkyně na nejbližších členech rodiny a stále nestabilní bezpečnostní situace v Arménii. Nejvýznamnější je právě psychické onemocnění žalobkyně, které způsobuje, že vnímá jakoukoli změnu mnohem víc úkorně než zdravý člověk.
17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svém závěru, že žalobkyně neuvedla takové nové skutečnosti, pro které by žalovaný měl znovu posoudit, zda žalobkyně splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. V podrobnostech odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Za hlavní důvod podání opakované žádosti žalovaný považuje snahu žalobkyně o legalizaci pobytu.

IV. Hodnocení věci soudem

18. Žaloba *není důvodná*.
19. Úvodem soud předesílá, že nevyhověl návrhu žalobkyně ke spojení této věci s řízením o žalobě jejího syna, kterou soud projednává pod sp. zn. 41 Az 36/2023. Soud sice v minulosti vedl společné řízení o žalobě žalobkyně i jejího syna. Důvodem však bylo to, že syn žalobkyně byl v té době nezletilý a žalovaný o azylové žádosti žalobkyně i jejího syna rozhodl jedním rozhodnutím. Podle § 39 odst. 1 soudního řádu správního *může* předseda senátu spojit ke společnému projednání samostatné žaloby směřující proti témuž rozhodnutí anebo *proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí*.
20. Skutečnost, že soud projednává azylové žaloby rodinných příslušníků však bez dalšího není důvodem ke spojení věci ke společnému řízení. V tomto případě soud nedospěl k závěru, že by spojení věcí bylo nutné nebo vhodné. Jak žalobkyně, tak i její syn uplatňují v řízení různé důvody, pro které odmítají návrat do Arménie. Žalobkyně opírá svou žádost o svůj psychický stav a její syn o neochotu nastoupit na základní vojenskou službu. Kromě toho se v případě žalobkyně jedná o opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, zatímco v případě jejího syna jde pořád o řízení o první žádosti. Vzhledem k tomu, že syn žalobkyně je již zletilý, by ani případné udělení mezinárodní ochrany jemu nemělo vliv na žádost žalobkyně. Neměla by totiž možnost získat mezinárodní ochranu za účelem sloučení rodiny. Z těchto důvodů soud nepovažuje napadená rozhodnutí žalovaného za skutkově související.
21. Podmínky přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu stanovuje § 11a odst. 1 zákona o azylu. Při hodnocení, zda je opakovaná žádost přípustná, musí žalovaný posoudit, zda (a) cizinec uvedl (nebo se objevily) nové skutečnosti nebo zjištění, které (b) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a (c) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

22. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu pak platí, že se v případě nepřípustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
23. Unijní základ tohoto ustanovení představuje čl. 40 procedurální směrnice, který upravuje tzv. následné žádosti. V odst. 2 umožňuje členským státům nejprve provést předběžné posouzení, zda se objevily nebo zda žadatel předložil nové skutečnosti nebo zjištění týkající se posouzení, zda lze žadatele uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle kvalifikační směrnice. Musí se jednat o nové skutečnosti nebo zjištění, které *významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za osobu požívající mezinárodní ochrany* (odst. 3). Zároveň podle odst. 4 tohoto ustanovení mohou členské státy rozhodnout o dalším posuzování žádosti, pouze pokud dotyčný žadatel *nemohl v předchozím řízení bez vlastního zavinění uvést skutečnosti uvedené v odstavcích 2 a 3 tohoto článku*, zejména při využití svého práva na účinný opravný prostředek podle článku 46.
24. Podle čl. 42 odst. 2 procedurální směrnice mohou členské státy ve vnitrostátním právu stanovit pravidla pro předběžné posouzení podle článku 40. Tato pravidla mohou, mimo jiné (a) uložit dotyčnému žadateli povinnost, aby uvedl skutečnosti a předložil důkazy, které odůvodňují nové řízení, a (b) povolit, aby proběhlo předběžné posouzení pouze na základě písemného podání bez osobního pohovoru.
25. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany pak musí obsahovat odůvodnění o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, bod 19).
26. Třetí rozhodnutí žalovaného všem těmto požadavkům vyhovuje. Žalobkyně totiž opravdu oproti své žádosti z roku 2019 netvrdí nic nového, co by mělo relevanci z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany. Při poskytnutí údajů k opakované žádosti žalobkyně zdůrazňovala zejména své přání být v blízkosti hrobu svého staršího syna nebo obavy z nástupu mladšího syna na základní vojenskou službu. S těmito skutečnostmi se žalovaný i soud vypořádali v předchozím řízení. Vysvětlili, proč se nejedná o skutečnosti relevantní z pohledu azylu nebo doplňkové ochrany.
27. To platí i ve vztahu ke zdravotnímu stavu žalobkyně. Soud ve svém předchozím rozsudku odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, ze které plyne, že k případnému porušení zákazu nelidského a ponižujícího zacházení, které by bránilo navrácení cizince, může výjimečně dojít, pokud jde o navrácení vážně nemocné osoby, u níž závažné důvody zakládají domněnku, že nedostatek vhodné péče či přístupu k ní v zemi původu představuje riziko vážného, rychlého a nevratného zhoršení jejího zdravotního stavu vedoucího k intenzivnímu utrpení nebo výraznému snížení předpokládané délky života. *Je na této osobě, aby předložila důkazy o existenci takových závažných důvodů.* Úkolem státních orgánů naopak je, aby tvrzené riziko pečlivě přezkoumaly a vyvrátily pochybnosti (srov. *Paposhvili proti*

Belgii, stížnost č. 41738/10, rozsudek velkého senátu ze dne 13. 12. 2016). Žalobkyně přitom v předchozím řízení nepředložila důkazy, ze kterých by plynulo, že její psychický stav by byl natolik závažný, aby její návrat do Arménie představoval porušení čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech.

28. Na tomto závěru ani nyní nemá soud důvod cokoliv měnit. Judikatura sice připouští, že novou skutečnost ve smyslu § 11a zákona o azylu může představovat i *výrazné zhoršení zdravotního stavu*, byť související s nemocí již posouzenou v předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ve spojení s dalšími relevantními skutečnostmi a zjištěními (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, čj. 1 Azs 43/2009-66). Žalobkyně však nedoložila, že by došlo k výraznému zhoršení jejího zdravotního stavu. V řízení doložila několik lékařských zpráv, které přiložila také k žalobě. Lékařské zprávy z roku 2022 i ty z roku 2023 shodně uvádí, že žalobkyně trpí depresivní fází s psychotickými prvky. Zpráva z ledna 2023 uvádí, že se žalobkyně částečně zklidnila na podzim (roku 2022), ale poté se její stav zhoršil – špatně spí, má bolesti jedné poloviny těla, občas halucinace. Závěrem zpráva konstatuje „zhoršení reaktivní“. Podle novější zprávy z června letošního roku měla žalobkyně lehce pokleslou náladu, úzkost nebyla taková jako dřív, což platí i pro emoční a vegetativní labilitu. V noci má i nadále občas halucinace. Během dne je klidná, bez projevů poruchy chování, ale je bez výkonu a vše dělá rodina.
29. Z lékařských zpráv sice plyne, že žalobkyně trpí depresí, která výrazně ovlivňuje její každodenní život. Tyto zprávy však nedokládají, že by její psychický stav byl výrazně horší, než tomu bylo dřív. Stejně problémy, jaké popisují aktuální lékařské zprávy, se totiž objevují i v nálezech z období let 2020 až 2022. *Soud tedy dává za pravdu žalovanému, že u žalobkyně nedošlo k takové změně zdravotního stavu, která by byla významná z hlediska posouzení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany.* Její aktuální psychický stav není skutečností, která by významně zvyšovala pravděpodobnost uznání žalobkyně za osobu požívající mezinárodní ochrany.
30. Žalobkyně uvádí, že v průběhu řízení dala žalovanému souhlas k tomu, aby si od její ošetřující lékařky vyžádal odborné vyjádření ohledně možného dopadu vycestování žalobkyně na její psychický stav. Žalobkyně v tomto podání vysvětluje, že jí lékařka odmítla toto vyjádření vystavit na požádání kvůli nedostatečnému zdravotnímu pojištění. Namítá, že žalovaný na tento důkazní návrh nijak nereagoval a odborné vyjádření si nevyžádal. V důsledku toho nemohl řádně zjistit skutkový stav.
31. Ani tato námitka však není důvodná. Odpovědnost za náležité zjištění skutkového stavu sice nese žalovaný, důkazní břemeno se však dělí mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. A pokud jde o skutečnosti týkající výlučně jeho osoby, je především na něm, aby je doložil (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005–58). To platí tím spíše v případě opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud se žadatel o mezinárodní ochranu odvolává na své zdravotní problémy, je na něm, aby poskytl informace o svém zdravotním stavu v takové kvalitě, aby z nich bylo možné učinit závěr, v jak závažném stavu se nachází a jaké riziko by pro něj představovala samotná cesta do země původu i následné setrvání v ní. Musí předložit „relevantní doklady“, které potvrzují informaci o vážném zdravotním stavu a hrozbě jeho značného a nevratného zhoršení v případě návratu do země původu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2022, č. j. 10 Azs 42/2022-32, body 20 násl.).

32. Tuto část důkazního břemene nelze přenášet na žalovaného. Ten si v případě pochybností může vyžádat souhlas žadatele s poskytnutím přístupu ke zdravotní dokumentaci. Nemá však tuto povinnost kdykoliv jej o to žadatel požádá. Žalobkyně v řízení doložila několik lékařských zpráv, které objektivně popisovaly její zdravotní stav a žalovaný je ve svém rozhodnutí zohlednil. Na jejich základě dokázal posoudit, zda se zdravotní stav žalobkyně zhoršil do té míry, že by bylo potřeba její opakovanou žádost znovu věcně posoudit. Je pochopitelné, že povinnost žalobkyně navrátit se do Arménie může mít jistý negativní dopad na její psychický stav. Z lékařských zpráv však neplyne, že by její zdravotní stav byl vážný natolik, aby sám o sobě vylučoval návrat do Arménie. Žalobkyně ostatně nikdy neměla v Česku platné pobytové oprávnění a po celou dobu je v azylovém řízení. S případným budoucím návratem do vlasti proto musela do jisté míry počítat.
33. Krajský soud nemohl dát žalobkyni za pravdu ani pokud jde o námitku týkající se jejího soukromého a rodinného života. Ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu ve znění účinném do 30. 6. 2023 sice na řízení o opakované žádosti žalobkyně dopadá. Aby však v kontextu opakované žádosti o mezinárodní ochranu vůbec bylo možné uvažovat o případném rozporu vycestování cizince s mezinárodními závazky České republiky, musel by tvrdit takové nové skutečnosti, které by ve srovnání s předchozí žádostí významně zvyšovaly pravděpodobnost, že by jeho vycestování bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého nebo rodinného života.
34. Žalobkyně ovšem takové skutečnosti netvrdila. Ve své žalobě za takové nové skutečnosti považuje azylový příběh jejího syna, jejich dlouhodobý pobyt v Česku, její závislost na nejbližších členech rodiny v důsledku psychického onemocnění a nestabilní bezpečnostní situaci v Arménii. Všechny tyto skutečnosti však žalobkyně uváděla již v předchozím řízení. Žalovaný i soud se jimi opakovaně zabývali. Jediné, co se od podání předchozí žádosti změnilo, je, že pobyt žalobkyně v Česku je delší. To však samo o sobě – ani ve spojení s dalšími okolnostmi jejího soukromého a rodinného života –, není důvodem k tomu, aby její vycestování pouze v důsledku plynutí času bylo nepřiměřené. Její pobyt na území Česka není natolik dlouhý, aby vedl k povinnosti žalovaného znovu posuzovat její žádost o mezinárodní ochranu.
35. Žalobkyně nesplnila podmínky pro opětovné meritorní posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný proto postupoval správně, pokud tuto opakovanou žádost posoudil jako nepřipustnou a řízení o ní zastavil.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
37. Neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.
38. O návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku její žalobě soud samostatně nerozhodoval, neboť bezodkladně rozhodl ve věci samé.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 29. září 2023

Martin Kopa, v. r.
samosoudce